

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Ochocki

Sędziowie: SSO Justyna Andrzejczak

SSR del. do SO Katarzyna Stolarek (spr.)

Protokolant: apl. adw. Robert Piskor

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu – Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 21.04.2015r.

sprawy: (...)

oskarżonego o przestępstwo z art.305§1 Ustawy Prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 30.09.2014r., sygn..akt VI K 42/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego od przypisanego mu czynu i w konsekwencji uchyla pkt. II, III, VI i VII;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Jakuba Krycha kwotę 516,60 zł tytułem obrony udzielonej oskarżonemu J. S.z urzędu w postępowaniu przez sądem odwoławczym;
3. kosztami postępowania w obu instancji obciąża Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Jarosław Ochocki SSO Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI K 42/14 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał J. S. za winnego przestępstwa z art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej polegającego na tym, że w dniu 20 sierpnia 2013 roku w P., na targowisku miejskim przy ul. (...) dokonał obrotu odzieżą w postaci 2 sztuk kurtek, 4 sztuk koszulek i 11 sztuk bluz oznaczonych zastrzeżonym znakiem towarowym na szkodę E. W.'s (...), 4 sztuk koszulek i 3 sztuk swetrów oznaczonych zastrzeżonym znakiem towarowym na szkodę T. H. L., 2 sztuk koszulek i 2 par spodni oznaczonych zastrzeżonym znakiem towarowym na szkodę (...) Ltd.

Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu J. S. za przypisany mu czyn karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 10 złotych (punkt I wyroku). Nadto orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego E. W.'s (...) nawiązki w kwocie 1.000 złotych (pkt II wyroku) oraz przepadek dowodów rzeczowych (pkt III) a także orzekł w przedmiocie kosztów procesu i kosztów zastępstwa adwokackiego (pkt V, VI i VII).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego.

Apelujący zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Zarzucił wyrokowi:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 305 § 1 ustawy Prawo własności przemysłowej poprzez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy zarówno czyn zarzucany, jak i czyn przypisany oskarżonemu nie wypełniają wszystkich znamion wskazanych w w/w przepisie, podkreślając, iż ustawodawca penalizuje wyłącznie obrót towarami posiadającymi podrobione zastrzeżone znaki towarowe, a w sentencji wyroku zaniechano wskazania, iż znaki towarowe znajdujące się na odzieży, której obrotu dokonać miał oskarżony cechowały się nieautentycznością,

Nadto, obrońca – w przypadku złożenia apelacji także na niekorzyść oskarżonego- zarzucił wyrokowi także:

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 4 kpk oraz art. 5 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez oparcie wyroku na nielicznych, niewiarygodnych dowodach przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnej niezasadnej dyskwalifikacji części wyjaśnień oskarżonego, zeznań większości przesłuchanych w sprawie świadków, a także materiałów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego, a zwłaszcza:

a) uznanie za wiarygodne zeznań świadka P. H. w części, w której wskazał, iż oskarżony miał zadeklarować, że cała odzież znaleziona na stoisku miała należeć do oskarżonego, mimo iż:

- pozostałe osobowe źródła dowodowe, w tym funkcjonariusze Policji, nie potwierdzają powyższego,
- oskarżony konsekwentnie negował jakikolwiek związek z odzieżą znalezioną na stoisku, o czym w sposób jednoznaczny świadczył fakt, iż odmówił on podpisania protokołu zatrzymania znalezionych rzeczy wskazując, iż nie należą one do niego,

b) uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w części, w jakiej zaprzeczył on, iż w dacie czynu handlował odzieżą, mimo iż:

- wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie mający jakikolwiek związek z targowiskiem, którego dotyczy przedmiotowe zdarzenie, w sposób konsekwentny i spójny wskazywali, iż:

- w czasie prowadzenia działalności oskarżony handlował innym typem odzieży, niż ta znaleziona w chwili zdarzenia (oskarżony handlować miał wyrobami seansowymi)

- w sierpnia 2013 r. oskarżony nie prowadził regularnego handlu na targowisku, jedynie sporadycznie wyprzedając resztki kolekcji w weekendy (czyn miał mieć miejsce we wtorek 20 sierpnia 2013r.)

- oskarżony zakończył prowadzoną wiele lat działalność gospodarczą dnia 1 sierpnia 2013r.

c) pominięcie istotnych okoliczności dotyczących sprawy, a dotyczących tego, że umowa wiążąca oskarżonego z targowiskiem (...) dotyczyła wyłącznie wynajmu straganu, a nie kontenera położonego obok, co uniemożliwia uznanie, iż rzeczy znalezione na straganie oraz w kontenerze pochodzą z tego samego źródła,

d) pominięcie okoliczności, iż żaden z przeprowadzonych dowodów nawet w pośredni sposób nie pozwala na stwierdzenie, iż zachowanie oskarżonego polegało na wprowadzeniu do obrotu znalezionej na straganie odzieży.

Obrońca oskarżonego wniósł w konsekwencji o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. S. od popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna. Obrońca oskarżonego trafnie podniósł, iż zarówno opis czynu zarzucanego, jak i przypisanego oskarżonemu nie zawiera wszystkich znamion przestępstwa stypizowanego w art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej. Jednak pomimo prawidłowego wskazania

uchybiecia, którego dopuścił się Sąd I instancji, obrońca oskarżonego błędnie zakwalifikował zaistniały błąd jako obrazę prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej „kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.” Użycie przez ustawodawcę zwrotu „takimi znakami” przy konstruowaniu drugiego podtypu inkryminowanego występkę, jednoznacznie wskazuje, iż jego znamiona stanowią: dokonywanie obrotu towarami oznaczonymi znakami towarowymi 1) podrobionymi (w rozumieniu art. 120 ust. 1 cytowanej ustawy) lub 2) zarejestrowanymi, których sprawca nie ma prawa używać. Dla przypisania sprawstwa występkę z art. 305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej w przypadku używania znaków zarejestrowanych, których sprawca nie ma prawa używać konieczne jest wykazanie zatem, iż oskarżony nie tylko wprowadzał do obrotu towary oznaczone zarejestrowanym znakiem towarowym, ale także, że nie miał prawa tego znaku używać.

Sąd I instancji przypisując oskarżonemu sprawstwo powyższego występkę z art. 305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej w opisie czynu nie ujął jednak wszystkich znamion przestępstwa. Sąd Rejonowy ustalił i wskazał, że oskarżony dokonał obrotu odzieżą oznaczoną zastrzeżonym znakiem towarowym na szkodę E., T.oraz (...) Ltd, jednak nie przyjął, iż powyższe znaki towarowe były podrobione w rozumieniu Ustawy Prawo własności przemysłowej albo, iż były to towary oznaczone znakami, których oskarżony nie miał prawa używać. Należy wskazać, iż błąd ten pojawił się pierwotnie już w akcie oskarżenia zatwierdzonym przez Prokuratora. Sąd I instancji zmienił co prawda opis czynu przypisanego oskarżonemu, nie zauważył jednak pominięcia znamienia o jakim mowa, powielając powyższe uchybienie, dopuszczając w konsekwencji do wydania wyroku z naruszeniem przepisów postępowania w rozumieniu art.438 pkt 2 kpk. Przypisany w tym kształcie czyn nie stanowi czynu zabronionego.

Zgodnie z treścią art. 413§2 pkt 1 k.p.k. wyrok skazujący powinien bowiem zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Opis czynu objętego wyrokiem wymaga dokładnego przedstawienia wszystkich jego elementów mających znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej bez pomijania któregoś aspektu zachowania oskarżonego należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.). Jeśli treść zarzutu aktu oskarżenia była mało precyzyjna i nie odzwierciedlała dokładnie znamion przepisu, obowiązkiem sądu było poprawienie tego w wyroku, bo redakcja orzeczeń zawartych w wyroku nie może nasuwać wątpliwości, za jaki czyn oskarżony ma ponieść dolegliwość (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 lutego 2014 r. II AKa 273/13). W orzecznictwie podkreśla się, że sąd nie ma obowiązku posługiwać się dokładnym brzmieniem przepisu, którego znamiona czyn oskarżonego wyczerpuje, niemniej jednak z przyjętego opisu muszą wynikać ustawowe znamiona czynu zabronionego. Chodzi o to, aby opis czynu odpowiadał znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa, przy opisie czynu należy posłużyć się takimi sformułowaniami, które w sposób nie budzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4.09.2014r., sygn. VKK 156/14).

Nie ulega wątpliwości, że Sąd I instancji w niniejszej sprawie, poprzez pominięcie znamienia występkę z art.305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej, dopuścił się obrazy prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Opis czynu przyjęty przez Sąd I instancji, z uwagi na brak znamienia strony przedmiotowej, nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu występkę, a także jakiegokolwiek innego czynu zabronionego. Należy wskazać, że uchybienie, którego dopuścił się Sąd I instancji w postaci naruszenia prawa procesowego - art. 413§2 pkt. 1 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia doprowadziło w konsekwencji do obrazy przepisu prawa materialnego – art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej, poprzez skazanie oskarżonego na podstawie powyższego przepisu za czyn, który nie wypełnia znamion stypizowanego w nim czynu zabronionego.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy dokonując subsumpcji czynu zarzucanego oskarżonemu, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, iż z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że towary, którymi oskarżony dokonywał obrotu były towarami podrobionymi, bezprawnie oznaczonymi znakami towarowymi firm (...)’s B. (...), T. (...)oraz

(...) Ltd. Wskazać natomiast należy, że uchybienie Sądu I instancji polegające na nieujęciu wszystkich znamion czynu zabronionego w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku nie mogło zostać konwalidowane w treści uzasadnienia, z uwagi na fakt, iż część dyspozytywna i motywacyjna wyroku stanowią odrębne elementy orzeczenia.

W niniejszej sprawie została wniesiona apelacja jedynie na korzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy był zatem związany zakazem reformationis in peius wyrażonym w art. 434§1 k.p.k., zgodnie z którym Sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, a także tylko w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Sąd Okręgowy dostrzegając uchybienie Sądu I instancji nie był wobec powyższego uprawniony do zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu, ponieważ dokonałby zmiany wyroku na niekorzyść oskarżonego. Wskazać należy, iż Prokurator obecny na rozprawie apelacyjnej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania jednakże tego wniosku z uwagi na terminy procesowe oraz przesłanki wnoszenia apelacji, nie można było uznać za zaskarżenie orzeczenia na niekorzyść oskarżonego. Ponadto, wniosek o uchylenie wyroku nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ zgodnie z treścią art. 443 k.p.k. w postępowaniu ponownym, prowadzonym na skutek uchylenia orzeczenia można orzekać na niekorzyść oskarżonego tylko wtedy, kiedy wyrok został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego, z wyjątkami, które w niniejszej sprawie nie zachodzą. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie mogłoby zatem spowodować wydania orzeczenia zawierającego opis czynu odpowiadającego ustawowym znamionom występkę z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej, ponieważ byłaby to niewątpliwie zmiana orzeczenia na niekorzyść oskarżonego, niedopuszczalna w świetle powyżej powołanych przepisów.

Sąd Okręgowy nie rozważał dalszych zarzutów obrońcy oskarżonego, ponieważ uwzględnienie już pierwszego z podniesionych zarzutów musiało skutkować uniewinnieniem oskarżonego od przypisanego mu czynu. Rozpoznanie dalszych zarzutów apelacji byłoby w niniejszej sprawie bezprzedmiotowe.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia występkę z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej. Konsekwencją powyższego było uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach II, III, VI i VII wyroku a dotyczących obowiązku naprawienia szkody, przypadku przedmiotów oraz kosztów procesu, ponieważ mogą one dotyczyć jedynie oskarżonego, który został uznany za winnego zarzucanego mu czynu. Pozostawiono pkt V wyroku odnoszący się do kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji.

O kosztach procesu w obu instancjach orzeczono na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Jarosław Ochocki SSO Justyna Andrzejczak